
Doorbrekers

J.G.Bulthuis

Voorzeker zal Ik u, o Jacob, in uw geheel bijeenbrengen, voorzeker vergaderen het overblijfsel van Israël. Ik zal hen bijeenbrengen als schapen in een kooi, als een kudde in het midden der weide. Het zal er gonzen van mensen. De doorbreker trekt vóór hen op; zij breken door en trekken door de poort en gaan daardoor uit; en hun koning trekt vóór hen uit, en de Here aan hun spits.

Micha 2:12,13.

Uit- en ingaan

Een steeds terugkerend gebeuren in Gods volk is het uittrekken en binnengaan. Uittrekken uit het vroegere, uit het oude en verouderde, uit het niet van werkelijk belang zijnde, uit het verkeerde, uit het uiterlijke, uit de slavernij, uit de ballingschap, uit de duisternis. Dit om vervolgens binnen te gaan in wat héden tot haar heil dient, in het aktuele en het komende van Gods plan, in het wezenlijke van zijn bedoelingen, in geest en waarheid, in de vrijheid, in het ware geestelijke thuisland van God, in het licht. De bijbel leert ons dat duidelijk en de gang van Gods volk door de geschiedenis bevestigt het.

De eerste die deze weg ging was Abraham (Gen.12:1), de laatste wordt de gemeente van Christus in de eindtijd (Op.18:4, 19:9). God wil zijn volk absoluut naar de juiste plaats brengen. Hij wil de zijnen met de Christus in Zichzelf plaatsen en houden (Joh.14:2,3; Kol.3:3b).

Dat het uit- en intrekken geen eenmalig verschijnsel is, maar in bepaalde tijden opnieuw noodzakelijk wordt, blijkt uit het leven van de aartsvaders, uit de verhalen over het oude Israël en uit de geschiedenis van de chris-

Oorzaak

tenheid.

Helaas blijkt er een verborgen proces in het volk van God te werken waardoor dat volk op den duur vastloopt op de weg van Gods plan. De voortgang naar de eindbestemming vertraagt, buigt af of valt geheel stil. Jezus heeft ons in het evangelie van het Koninkrijk der hemelen inzicht gegeven op het hoe en waardoor ervan. De werkingen van de machten der duisternis zijn de oorzaak van oponthoud en verdwalen. Satan is immers de hielbijter vanaf de zondeval. Door subtiele beïnvloeding van Gods volk op allerlei terrein tracht hij telkenmale de vaart eruit te halen om het schip te laten stranden.

Dat hij daarin tot nu toe deels slaagt, komt mede door de verleidbaarheid, de onkunde en de onstandvastigheid van het volk. De tijdsfaktor speelt daarbij een belangrijke rol. Hoe langer de boze zijn wetteloos werk kan voortzetten des te dieper komt het volk vast te zitten. In het oude testament komt dat bijvoorbeeld duidelijk naar voren tijdens de periode van de richteren en de koningen. Via verleiden (Op.12:9a), afdrijven (Hebr.2:1), traag en nalatig worden (Hebr.5:11, 10:38b), loopt het op krachteloosheid en vruchteloosheid uit (Joh.15:6).

Bewaring

Het zijn de gunstbewijzen des Heren, dat wij niet omgekomen zijn, want zijn barmhartigheden houden niet op (Klaagl.3:22). Inderdaad, indien de goede God niet steeds opnieuw had omgezien naar zijn volk en uitreding uit de impassen had bewerkt, was dat volk voorgoed door de vijand uitgerangeerd. Hij, en alleen Hij is het die dat wist te voorkomen. Door zijn ingrijpen, door zijn hand heeft zijn voornemen voortgang (Jes.53:10c). Na de verheerlijking van zijn Zoon heeft God Hem alle macht in hemel en op aarde gegeven om zijn plan te voleindigen. Jezus is de grote leidsman en voleinder van het geloof. Hij heeft zijn gemeente al tweeduizend jaar weten te bewaren tot op de dag van vandaag. Hij is bij machte om door alle tegenstand heen het met zijn eigen bloed gekochte volk in de volheid Gods binnen te brengen. Deze absolute zekerheid is een grote bemoe-

Opwekking

diging en stimulans voor allen die honger en dorsten naar de openbaring van het volle heil.

Jezus heeft steeds voorzien en zijn gemeente de eeuwen heen doorgeleid. Dat is uiteraard niet vanzelf gegaan. Hij verwekte daartoe op bepaalde tijden en onder bepaalde christenen een opwekking. Hij opende een deur, een poort der hoop om uit de misère te komen en weer op het goede spoor geplaatst te worden om met nieuw en krachtig elan verder te kunnen trekken. De twee grootste ingrepen in de kerkgeschiedenis zijn de kerkhervorming (Luther) en de pinksteropwekking in onze 20ste eeuw. Deze bleven niet tot een kleine groep of plaats beperkt, maar waaierden de gehele wereld over en doortrokken de christenheid.

Verder zijn er op vele plaatsen en in alle tijden opwekkingen geweest. Die hadden een beperkte invloed en een tijdelijk karakter. Hoe dan ook, zij waren altijd een sterke prikkel voor vele gelovigen tot hernieuwd enthousiasme voor de Heer en zijn evangelie.

Werkwijze

Jezus' aanpak daarin was/is zoeken naar bruikbare mensen die ingezet konden worden om tot een reveil te komen, een herleving onder het volk. Zo werkte God destijds immers ook. Denk hierbij aan de richteren en sommige koningen (bv. Hizkia), maar ook aan profeten (bv. Elia) en andere dienaren (bv. Nehemia). Profeten waren er meestal bij betrokken. *Voorzeker, de Here Here doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten* (Amos 3:7). God spreekt altijd eerst om daardoor tot aanzijn te roepen wat niet is (Rom.4:17c).

De Heer doet wat Hij de Vader ziet doen, die tot nu toe werkt (Joh.5:17,19b). Door zijn Geest spreekt Hij tot de gemeenten (Op.2:7a) met gebruikmaking van profeten. Zij zijn bij uitstek de mond Gods (naar 2 Kor.5:20). Maar de Geest spreekt tevens in de harten van allen die een oor hebben dat horen kan.

Zijn boodschap kan nieuw zijn. Als recent voorbeeld denke de lezer eens aan de 'ontdekking' van het evangelie van het Koninkrijk der hemelen eind jaren vijftig (Beukenstein). Maar ook reeds bekende gedachten kunnen opnieuw, geladen met geest en leven, tot ons

komen. Het zijn woorden die eruit springen en iets nieuws in gang zetten. Dit in tegenstelling tot de jarenlang trouw gebrachte preken en bijbelstudies die de weg van geleidelijke groei mogelijk maken. Overigens van wezenlijk, onmisbaar en blijvend belang (Ef.4:11-16)! De bedoeling van het opwekkingswoord is echter om de geest van Gods volk op te wekken. Een mooi bijbels voorbeeld hiervan leest u in Haggai 1:14. Hoe belangrijk is het voor de gemeenten om bedacht te zijn op het profetisch getuigenis. Petrus adviseert: *En wij achten het profetisch woord des te vaster, en gij doet wèl, er acht op te geven als op een lamp, die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten* (2 Petr.1:19).

En wij?

Geldt dit alles ook voor ons, voor onze tijd en voor onze gemeenten? Dit is een vraag die ieder zèlf zal moeten beantwoorden. Hierin hebben wij geen zeggenschap over elkaar. Wel toelaatbaar is het om te **getuigen** van wat men zèlf bij de Heer gezien en gehoord heeft. Daar spreekt dit artikel dan ook over. Er zijn namelijk een aantal feiten die niet langer genegeerd kunnen worden, maar om een reactie vragen.

Eén daarvan betreft de huidige situatie van Gods volk. Die is tamelijk desolaat. Er heerst een enorme onderlinge verwarring, verdeeldheid en versnippering. Scheuringen zijn tot op vandaag schering en inslag. Ze vinden plaats in alle soorten richtingen binnen het christendom, ook onder hen die het evangelie van het Koninkrijk der hemelen aanhangen.

Binnen de charismatische gemeenschap is de verbrokkeling groot. Wat is dit toch een afschuwelijke toestand. Gedoopt te zijn in heilige Geest en elkaar maar verbijten en vereeten (Gal.5:15). Spreken over de liefde en gelijktijdig elkaar het leven zuur maken. Hiermee wordt zonde op zonde gestapeld.

Het verdrietige is dat de heerlijkheid van de Heer uitblijft. Het getuigenis zwakt af en gemeenten verstollen tot naar binnengekeerde groepen waar de glans van de eerste liefde verdwenen is. Hoewel de Heer ons tot nu toe toch veel in handen gegeven heeft, blijkt dat onder

Gevolgen

ons de heerlijkheid Gods zich niet voldoende kan manifesteren in volheid.

Nemen we nu een gemiddelde van alle gemeenten, dan valt op dat het doorbrekende leven van God zich nog niet in volheid en kracht heeft geopenbaard.

Onder deze malaise lijden de zwakken, de zieken en de beschadigden het meest. Er is onvoldoende kracht en werking des Heren tot volledig herstel. De Geest wordt behoorlijk geblust, de bijeenkomsten verschromelen tot en resulteren in vastgelegde en voorspelbare diensten. Verbaal is er genoeg aktiviteit, maar beweging van de Geest in verhouding met de reeds bekende en theoretisch aanvaarde waarheden is er te weinig. Men leze in dit verband het vorige studieblad nog eens, waarin de noodzaak van 'de bediening des Geestes' naar voren is gebracht.

De standaardantwoorden die gegeven worden op deze impasse luiden meestal: "het is toch een groei", en: "het zijn de boze geesten die ons tegenwerken". Inderdaad, het leven Gods is een groei en de duivel dwarsboomt ons. De vraag is echter of we dan ook werkelijk groeien, en of we dan ook werkelijk overwinnen. Groei is namelijk niet hetzelfde als toename van leerstellingen, en tegenstand van de boze is niet hetzelfde als strijden en overwinnen.

Ware wasdom blijkt uit een daadwerkelijke wandel in geest en in waarheid, in de gezindheid van Christus en het doen van zijn werken. Ware overwinning bewerkt ruimte en vrijheid om naar en door de Geest te leven, als de wind te zijn (Joh.3:8; Rom.8:4b-14; Gal.5:13-26). Deze geestelijke situatie is nog niet bereikt en dreigt door infiltratie van de boze – met gebruikmaking van allerlei religieuze trucs, zaad van twist met tevens daarvoor vatbare medechristenen – onhaalbaar te worden.

Het is hoog tijd om tot bezinning, tot ware verootmoediging en vernieuwing te komen!

Laat mijn volk gaan

Het proces van uittrekken uit waar we langzamerhand weer aan gewend zijn geraakt, weer in stilstaan en in vastgelopen zijn dient beslist weer in gang gebracht te

worden. Het "laat mijn volk gaan" zal zijn vervolg tot het uiterste moeten hebben. Een denken in "wij zijn het en wij hebben het" is levensgevaarlijk. We zijn wel op weg naar het einddoel, maar er nog niet gearriveerd. Niemand nog. Maar in plaats van de gezonde vaart er in te houden, is er vertraging, stremming ontstaan. De babelse hielbijter is via de achterdeur het volle evangelievolk binnengedrongen, waardoor het weer kerkje aan het spelen is.

Vastgelegde en verplichte patronen, definitieve structuren, standaardhandelingen, het onveranderd herhalen van onze rituelen en ceremoniën, het ronddraaien in eigen jargon, vormen en vertoningen (Op.18:12-14) gaan hand in hand met de prediking van het evangelie van het Koninkrijk der hemelen in onze gemeenten en diensten. Het wordt saai en voorspelbaar, er is weinig leven en werking van heilige Geest. Vele verkeerde, zieke, onvolkomen en slaafse situaties blijven jaar in jaar uit bestaan. Men went er zelfs aan en blijft vaag hopen dat het eens anders zal gaan worden. Als de zonen Gods geopenbaard worden, dan.....

Ja, inderdaad ziet de hele schepping daar naar uit (Rom.8:19). Zij komen echter niet uit het niets te voorschijn, maar worden door de Heer zèlf verwekt, toebe-reid en gevormd in de verborgenheid van een jarenlang gemeenschapsleven met Hem. Daarbij moet er wel konstant voor gewaakt worden dat die zalige ontwikkeling niet vastloopt, noch door de zonde noch door het babelse (Hebr.12:1b). Vandaar de **blijvende** oproep om daaruit weg trekken en voort te trekken (Op.18:4). Op naar een leven in geest en in waarheid alleen.

Zuchten

Wie voor deze zaken open ogen krijgt, ja, ze eerlijk onder ogen durft te zien, die zal bij zichzelf gaan zuchten. Een positief zuchten zoals Paulus dat in Romeinen 8:23 beschrijft. Dat is hunkeren naar de ware en onbelemmerde vrijheid, naar leven, naar een door de Geest geleide wandel. Die wordt door de Geest in de gebeden aangezet tot smekingen voor een verdere doorbraak, voor een verder uitgeleid worden uit al het niet ter zake doende en een binnengevoerd worden in de volheid Gods. Een hunkeren, dorsten en hongeren naar alleen

Doorbrekers

het pure, het wezenlijke van het leven Gods. Die zoekt wegen om uit alle cocons van het door het religieuze vlees ingestelde systeem weg te komen naar de ruimte van de Geest. Naar *het midden der weide* geleid te worden door de goede Herder, zoals Micha dat uitdrukt. Het is een beeld van de vrije, vol van de Geest zijnde en alleen in Christus ondergedompelde christen. Meer is niet nodig.

Dàt is zijn gewaad en zijn bekleding (Gal.3:27). Er kan en mag geen nieuwe lap op een oude jas genaaid worden (Luc.5:36-38). Van een nieuwe lap dient een geheel nieuw kledingstuk gemaakt te worden en de oude jas wordt weggegooid (Hebr.8:13).

Allen die aldus gevormd gaan worden en in deze geestelijke gestalte Jezus gaan volgen, worden door Hem als het 'overblijfsel **van Israël**' bijeenvergaderd in de geest. Zij vormen dan met elkaar het openbaringslichaam van Christus in de eindtijd. Niet als een organisatie maar als een levend organisme.

Het zuchten om deze vernieuwing zal verhoord worden, want.....de Heer zèlf heeft deze werking in de harten opgewekt door de Geest (Rom.8:26,27; Fil.2:13). Hij gaat vóór hen uit en God gaat aan de spits van een nieuwe tijd en een nieuwe ontwikkeling.

In het roepingsvisioen van Jesaja vroeg God: *Wie zal Ik zenden en wie zal voor Ons gaan?* (Jes.6). Deze oproep klinkt in onze dagen opnieuw. Wie wil **nog veel verder gaan** dan tot nu toe? Wie neemt geen genoegen met het tot nu toe behaalde, verworvene en beleefde? Wie wil alsnog weg van het beginnend stilliggen op ontstane droesem en *overgegoten worden van het ene vat in het andere* (Jer.48:11)? Jonge wijn doet men immers in **nieuwe** vaten (Luc.5:37-39). Wie heeft genoeg van de oude wijn en gaat de jonge begeren? Wie wil en durft de beker des Heren **nieuw** te gaan drinken met Hem in het Koninkrijk zijns Vaders? Wie staat op om de weg op te gaan die *nog veel verder omhoog voert* (1 Kor.12:31b)?

Dat zijn de doorbrekers! Het zijn de belhamels, die, niet uit eigen initiatief, kracht of godsvrucht (Hand.3:12), maar door de Geest opgewekt en gedreven worden om zó te gaan. Zij breken door de vastgeroeste en verplich-

te religieuze structuren heen, door het babelse stelsel binnen het christendom, binnen het volle evangelie, door de ommuring van de boze geesten heen die dit in stand willen houden. De grote babelse berg wordt voor het aangezicht van de doorbrekers tot een vlakke door de werking van de Geest in hen (Zach.4:6,7a).

Zij trekken uit door de poort van Babel, de godsdienstige gevangenis. Zij verlaten Egypte, zij trekken uit Sodom weg de ware geestelijke vrijheid tegemoet (Op.11:8). Het Egypte met de slavernij, zeg ook maar verslaving, aan de vele plichtplegingen van de vastgestelde kodes, van de eisende tradities, van wat 'men' ervan vindt, hoe het altijd is geweest, de vrome uiterlijkheden, de platgetreden paadjes en dierbare heilige huisjes. En het Sodom van menseneer, mensenverheerlijking, de hovaardij, het egocentrisch gedrag, bevoogding en overheersing. In dit alles is het leven niet.

Jezus roept en wenkt ons allen om Hem te gaan volgen in geest en in waarheid. Om van Hem te leren zachtmoedig te worden en nederig van hart. Om in eenvoud en ongeunsteldheid te wandelen. Om slechts voor **zijn** zaak te leven en slechts de eer van God te zoeken. Dit alles zowel persoonlijk als gemeentelijk.

Beloften

In de grote wereldomvattende eindtijdverzameling van Gods volk gaan de doorbrekers als eerstelingen vooraan. Bij elke vroegere uittocht uit het oude en intocht in het nieuwe vond deze gang van zaken eveneens plaats. Mozes, Jozua, David, Nehemia, Zerubbabel, Johannes de Doper, Jezus, de apostelen. Dat proces wordt altijd vergezeld door beloften van eraan komend heil. Beperken we ons tot de profeet Micha waarmee dit artikel begon, dan leze men eens de hoofdstukken 4 en 5. Het is daardoor een pelgrimstocht met hoop en verwachting. De Heer werkt namelijk zelf mee door de Geest. Hij opent en verlicht ons innerlijk voor het meerdere. Hij versterkt de zekerheid en de vrijmoedigheid. Hij voorziet in het nodige hemelbrood en stimuleert daardoor de volharding en de weerbaarheid. Hierdoor wordt het tevens mogelijk om iedere weerstand van mens en macht het hoofd te kunnen bieden. Bovenal

Oproep

doet Hij zijn volgelingen toenemen in zijn gezindheid van barmhartigheid, aanvaarding en zachtmoedigheid. In al deze aspecten worden zij verder toebereid om capabel te zijn om in te gaan in de komende heerlijkheid.

Wie wil er mee en wie wil hiervoor gaan? Zij die deze vraag bevestigend beantwoorden, zijn al in het verborgene op mars gegaan. Het opmerkelijke is dat dezen elkaar vinden en herkennen. Zij zijn door de Geest zelf aangeraakt en overtuigd. Zij weten van 'bovenaf' wat nu aktueel gaat worden en hun gedurige voorbede zal resulteren in een machtige uitstorting van de Geest in allen wier hart in oprechtheid naar God uitgaat (Jac.5:16b-18). Het wordt een vervulling met de Geest tot alle volheid Gods (Ef.3:14-19). De laatste en grootste opwekking aller tijden. Zoonschap in Gods volle kracht!